

Arrest

nr. 344 506 van 7 april 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HUBERT
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 oktober 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De Raad heeft in een beschikking van 10 maart 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

“1. Verzoeker, die verklaart de Vietnamese nationaliteit te hebben, dient beroep in tegen de beslissing “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus” van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) van 24 september 2025 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) vast en concludeert hij dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

3.1. In de bestreden beslissing wordt ingegaan op verzoekers nalatigheid om zijn identiteit en reisweg te staven en het gegeven dat hij verschillende Europese landen doorkruiste en aldaar verbleef zonder er bescherming aan te vragen.

Vooreerst merkt de commissaris-generaal op terechte wijze dat verzoeker nalaat zijn identiteit te staven: "Ten tweede wist u uw identiteit niet aan te tonen. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Zie Vragenlijst CGVS, 19 juni 2025) en tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 5) werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in dit verzoek en kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. U legt dan ook geen enkel identiteitsdocument neer. Omtrent uw paspoort verklaarde u dat deze werd gestolen in Duitsland (CGVS, p. 4). U heeft de diefstal hiervan echter nooit aangegeven bij desbetreffende autoriteiten waardoor dit niets meer is dan een blote bewering die u op geen enkele manier aantoonst (CGVS, p. 3-4). Een kopie hiervan heeft u eveneens niet (CGVS, p. 4). Uw Vietnamese identiteitskaart bent u eveneens kwijt (CGVS, p. 4) wat opnieuw niets meer is dan een blote bewering. Het ontbreken van een geldig, origineel en authentiek identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt."

In voorliggend verzoekschrift betoogt verzoeker dat het ontbreken van officiële documenten op zich geen afdoende reden kan zijn om de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te verwerpen en dat hij gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd over zijn gegevens. Hij herhaalt louter zijn verklaringen van het persoonlijk onderhoud, waarmee hij geen afbreuk doet aan bovenstaande pertinente vaststellingen. Hij verwijst verder naar rapporten waaruit blijkt dat Vietnamese migranten in irreguliere circuits vaak hun documenten verliezen of deze bewust afstaan aan smokkelaars. De Raad wijst er vervolgens op dat de asielinstanties overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet van een verzoeker om internationale bescherming verklaringen en waar mogelijk documenten mogen verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. De Raad onderstreept dat het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, zonder hiervoor een afdoende verklaring te geven, overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij. In de bestreden beslissing concludeert de verwerende partij terecht dat verzoeker nalaat enig begin van bewijs van zijn identiteit of nationaliteit voor te leggen en hiervoor ook geen plausibele verklaring voor kan geven. In voorliggend verzoekschrift poneert hij louter dat het ontbreken van identiteitsdocumenten geen negatieve indicatie mag zijn om een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade te negeren.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker “zelf geen enkel begin van bewijs neer ter staving van uw reisweg (paspoort, tickets, foto's,) naar Europa terwijl hiernaar gevraagd werd (CGVS, p. 9) waardoor dit niets meer is dan een blote bewering die u op geen enkele manier ondersteunt. U verliet Vietnam met het vliegtuig aan de hand van uw eigen paspoort en reisde naar België met de trein (CGVS, p. 7-8) waardoor er verschillende bewijzen kunnen verwacht worden. Dergelijke verklaringen doen vermoeden dat u op een andere manier en wellicht een ander moment zou hebben gereisd, dan u beweert.” Ook hier herhaalt verzoeker in voorliggend verzoekschrift louter dat het ontbreken van bewijsstukken over de reisroute typisch is in een migratiecontext en geen negatieve indicatie mag vormen bij de beoordeling, wat geen afdoende uitleg biedt voor bovenstaande terechte vaststellingen. Hetzelfde geldt waar verzoeker verklaart dat hij gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd over zijn gegevens en waar hij verwijst naar algemene rapporten waaruit blijkt dat Vietnamese migranten in irreguliere circuits in de gekende migratiepatronen tussen Vietnam, Hongarije en West-Europa in Hongarije vaak hun documenten dienen af te geven.

Vervolgens bemerkt de commissaris-generaal op terechte wijze inzake het feit dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland en in Hongarije: “Het gegeven dat u verschillende Europese landen doorkruiste en verbleef zonder er bescherming aan te vragen (CGVS, p. 7-8) getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uwen hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.” Verzoeker repliceert dat de keuze om asiel aan te vragen in een specifiek land contextueel moet worden beoordeeld. Hij stelt dat het feit dat verzoeker pas in België bescherming aanvraagde, in een gekende migratiedynamiek past. Verder wijst hij op algemene landeninformatie inzake de situatie in Hongarije waarbij het gebrek aan bescherming en de schendingen wordt aangetoond. Verzoeker vervolgt dat indien de Belgische autoriteiten van oordeel waren geweest dat hij daadwerkelijk bescherming kon genieten in Hongarije of in Duitsland, zij een Dublin-overdracht hadden kunnen organiseren. Dat dit niet gebeurd is, vormt een impliciet erkenning dat dit land geen effectief bescherming biedt.

De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee geenszins dienstige elementen bijbrengt die bovenstaande terechte bevindingen kunnen ontkrachten en een afdoende verklaring kunnen bieden voor het feit waarom hij pas in België een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoekers afwachtende houding kan niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De Raad benadrukt hierbij dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, quod non in casu. Verzoekers afwachtende houding en het gegeven dat hij na een verblijf van twee dagen in Duitsland terugkeerde naar Hongarije, waar hij gewerkt heeft (NPO, p.8), kan zodoende niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en relativeert de ernst en de actualiteit van de ingeroepen vrees. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeker met zijn niet-gestaafd betoog dat België impliciet erkent dat er geen effectieve bescherming geboden wordt in Hongarije en in Duitsland omdat er geen Dublin-overdracht plaatsvond, geenszins valabele elementen bijbrengt die het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel dat geldt in het gemeenschappelijk Europees asielsysteem kunnen weerleggen.

3.2. In de bestreden beslissing wordt verder gesteld dat verzoekers aangehaalde redenen voor zijn vertrek uit Vietnam, met name de lening en schuld van zijn familie bij de bank louter van socio-economische (en eventueel interpersoonlijke) aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker betwist dit en betoogt dat hij behoort tot een sociale groep van slachtoffers van geweld door maffianetwerken of schuldeisers. Hij stelt dat deze groep bestaat uit economisch afhankelijke jonge mannen uit rurale gebieden, in het bijzonder uit de provincie Nghe An, die door schuldenlast, werkloosheid en afhankelijkheid van informele netwerken genoodzaakt zijn zich te laten rekruteren door tussenpersonen of smokkelaars om in het buitenland te werken.

Om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dient verzoeker aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door de verzoeker beschreven moeilijkheden, meer bepaald dat een lening heeft afgesloten teneinde zijn reis naar Europa te bekostigen, dat hij niet genoeg geld heeft verdiend om zijn schulden af te betalen, en dat zijn familie werd aangesproken door zijn schuldeisers, houden geen verband met één van de voormelde criteria en kunnen bijgevolg niet worden aanzien als ‘vervolging’ in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in

artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Deze door verzoeker aangehaalde moeilijkheden zijn louter van economische en interpersoonlijke aard.

De door verzoeker gegeven omschrijving berust evenwel op socio-economische omstandigheden die inherent veranderlijk zijn, zoals zijn financiële situatie. Dergelijke socio-economische omstandigheden kunnen op zichzelf niet worden beschouwd als aangeboren of onveranderlijke kenmerken, noch als kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit van verzoeker dat niet van hem kan worden verwacht dat hij deze opgeeft. Hij laat immers na in concreto te duiden op welke wijze de door hem aangehaalde moeilijkheden een nexus zouden vertonen met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 opgesomde vervolgingsgronden. Met het louter op algemene wijze verwijzen naar landenrapporten waaruit zou blijken dat personen in precaire financiële situaties vatbaar zijn voor misbruik en dat geweld tegen mensen met schulden ernstige vormen kan aannemen, verduidelijkt verzoeker evenmin waarom er dient aangenomen te worden dat hij, omwille van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zou worden gevisieerd door zijn schuldeisers.

Hetzelfde geldt waar verzoeker stelt dat hij door het mislukken van deze migratie en zijn terugkeer zonder middelen zich in een maatschappelijke en economische val zal bevinden die kenmerkend is voor de slachtoffers van schuldenmigratie uit die regio. Verzoeker heeft hierboven geenszins aannemelijk gemaakt dat Vietnamese migranten die terugkeren zonder financiële middelen sociaal gestigmatiseerd en/of gediscrimineerd worden. Geen van de door verzoeker aangehaalde rapporten heeft immers betrekking op de situatie van Vietnamese onderdanen die terugkeren na een migratietraject in het buitenland. Uit zijn verklaringen kan verder ook niet blijken dat de problemen die verzoeker vreest omdat 'de verlies van eer, reputatie en sociale integratie binnen het dorpsleven' bij terugkeer naar Vietnam dermate ernstig zijn dat deze de drempel van onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bereiken.

Wat er ook van zij, verzoeker toont verder niet aan dat hij niet op de bescherming van zijn nationale autoriteiten zou kunnen rekenen indien hij problemen zou ondervinden bij terugkeer naar Vietnam, temeer hij verklaarde dat hij Vietnam enkel verlaten had omwille van economische redenen en dat hij in België wilt blijven werken zodat hij geld kan verdienen om de schuld in Vietnam terug kan betalen (NPO, p.9 en 10). Zo stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins concrete elementen bijbrengt waaruit zou blijken dat de Vietnamese autoriteiten hem geen bescherming zouden kunnen bieden, te meer hij verklaarde nooit problemen te hebben gehad met de Vietnamese autoriteiten noch politieke activiteiten te hebben uitgevoerd of te zijn gearresteerd (AD CGVS, map DVZ met vragenlijst DVZ van 19 juni 2025; NPO, p.5 en 9-10). Aldus brengt verzoeker geen gegronde reden bij waarom hij zich niet zou kunnen beroepen op de hulp en bescherming van de Vietnamese autoriteiten.

In de mate dat verzoeker nog betoogt dat hij een migratietraject heeft beschreven met meerdere indicaties van mensenhandel, en hierbij verwijst naar een rapport van Europol, alsook naar het evaluatieverslag "Mensenhandel. Trapped by debt" van Myria van 2022 waaruit blijkt dat vele Vietnamezen schulden aangaan voor hun reis naar Europa, vervolgens de opgelopen schuld dienen terug te betalen en alzo terecht komen in situaties van uitbuiting en mensenhandel, stelt de Raad vast dat verzoeker nooit eerder tijdens zijn asielpprocedure aangaf het slachtoffer te zijn van uitbuiting en/of mensenhandel. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verzoeker om internationale bescherming dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij het slachtoffer zou zijn van uitbuiting en/ of mensenhandel. De loutere verwijzing naar informatie van algemene aard over mensenhandel volstaat allerminst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit reëel risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft desbetreffend in gebreke.

3.3. In zoverre verzoeker zich hierbij beroept op de slechte economische omstandigheden in Vietnam en het gegeven dat er in de regionale context van Nghe An sprake is van structurele armoede verergerd door discriminatie en uitsluiting, benadrukt de Raad dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de preciaire socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoeker in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, om in een onmenselijke over vernederende behandeling of bestraffing te resulteren. Verzoeker toont niet aan dat de socio-economische situatie in Vietnam het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien, te meer hij verklaarde dat hij in Vietnam steeds heeft gewerkt (NPO, p.6). Daarenboven wijst de Raad er nog op dat verzoeker nog een netwerk heeft bij een terugkeer naar Vietnam daar hij verklaarde dat zijn ouders, broers en zussen nog in zijn dorp in Vietnam verblijven, en hij contact heeft met hen (NPO, p.6-7).

Verzoeker brengt verder geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in zijn hoofde kan worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geïdoleerd.

4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Vietnam actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het verzoekschrift wijst op de rapporten over de mensenrechtensituatie in Vietnam, merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in Vietnam niet volstaat om aan te tonen dat er in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dergelijk risico dient in concreto te worden aangetoond, en verzoeker blijft hier, gelet op voorgaande vaststellingen, in gebreke.

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoeker evenmin aantoont dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

In casu heeft geen van de partijen, binnen de in artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn van vijftien dagen na het versturen van voormelde beschikking, gevraagd om te worden gehoord.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter,

K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. MAES TORRES LOREDO